

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobců **a) Ing. M. L. a b) M. L.**, zastoupených JUDr. Alicí Hejzlarovou, LL.M., advokátkou se sídlem Praha 1, Žitná 1575/49, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem Zlín, tř. Tomáše Bati 21, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2021, č. j. 29 A 70/2019 - 61,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Městský úřad Napajedla, odbor stavební úřad (dále jen „stavební úřad“) usnesením ze dne 16. 1. 2019, sp. zn. SÚ/2019/4137-2018/S, zastavil podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti žalobců o dodatečné povolení stavby „*dřevěná stavba na pozemku u RD č. p. X*“ na pozemku parc. č. XA (ostatní plocha) v k. ú. N. Rozhodnutí stavebního úřadu žalovaný k odvolání žalobců rozhodnutím ze dne 11. 3. 2019, č. j. KUZZL 12580/2019 změnil, a to pouze v údajích o sídle zástupkyně odvolatelů, ve zbytku rozhodnutí potvrdil. Proti rozhodnutí žalovaného podali žalobci ke Krajskému soudu v Brně žalobu, který ji rozsudkem ze dne 29. 6. 2021, č. j. 29 A 70/2019 - 61, zamítl.

[2] Krajský soud přisvědčil žalobcům, že se sice jedná o jednoduchou stavbu, tato se však nachází ve vzdálenosti 26 cm od hranic pozemků a nespadá tak pod stavby uvedené

v § 79 odst. 2 písm. o) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“). Předmětná stavba proto pro své umístění vyžadovala územní rozhodnutí anebo územní souhlas, kterým však nedisponovala. Z tohoto důvodu zahájil stavební úřad řízení o odstranění stavby dle § 129 stavebního zákona, které bylo následně přerušeno, neboť žalobci podali dne 24. 7. 2018 žádost o dodatečné povolení stavby podle § 129 odst. 2 stavebního zákona. Již v této žádosti žalobci vyjádřili nesouhlas s nutností předložení příloh, které stavební úřad požadoval.

[3] Krajský soud neshledal důvodnou námitku, že by stavební úřad požadoval předložení stavební dokumentace v neadekvátním rozsahu. Stavební úřad požadoval dokumentaci v rozsahu stanoveném v § 86 odst. 2 stavebního zákona a nadto žalobce (opakovaně) poučil o tom, co musí dokumentace obsahovat. Krajský soud dále konstatoval, že povinnosti předložit úplnou dokumentaci se nelze zprostit s odkazem na to, že se jedná o jednoduchou stavbu a stavební úřad ji zná z kontrolních prohlídek. Stavební úřad rovněž není oprávněn při kontrolních prohlídkách sám aktivně zjišťovat a doplňovat náležitosti do projektové dokumentace; tato musí být vypracována autorizovanou osobou. V posuzovaném případě pak v dokumentaci zcela absentovala souhrnná technická zpráva a část výkresové dokumentace, přičemž stavební úřad žalobce v průběhu řízení instruoval, jaké části projektové dokumentace absentují, či jsou zpracovány chybně.

[4] Žalobci dále namítali, že byl v jejich případě neoprávněně stanoven požadavek na doplnění rozhodnutí o povolení výjimky z odstupových vzdáleností, ačkoliv v obci Napajedla nebyla dosud žádná výjimka z odstupových vzdáleností udělena, a to i přes existenci několika staveb v této obci, které by udělení výjimky vyžadovaly. Krajský soud k tomuto uvedl, že takovým sdělením nelze argumentovat, relevantní by bylo pouze v případě, pokud by se tato řízení vedla a v případě žalobců by bylo postupováno odlišně.

[5] Rovněž nepřisvědčil žalobcům, že měl být jejich případ posuzován dle § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhl. č. 501/2006 Sb.“), a nikoli dle odstavce 5 této vyhlášky. Z odst. 5 vyplývá, že stavby garáže a dalších staveb souvisejících a podmiňujících bydlení umístěných na pozemku rodinného domu nesmí být umístovány ve vzdálenosti menší než 2 metry od společných hranic pozemků; je-li vzdálenost menší, je nutno požádat o povolení výjimky z odstupových vzdáleností. V odst. 6 je pak popsána situace, kdy dle charakteru zástavby a za splnění dalších podmínek uvedených v tomto ustanovení je možné umístit stavby až na hranici pozemku. Je však na žadateli, aby nejen tvrdil, že se jedná o případ dle odst. 6, tedy že umístění ve vzdálenosti menší než 2 metry od hranice je podmíněno charakterem zástavby, ale také, aby předložil projektovou dokumentaci, na jejímž základě by stavební úřad mohl charakter předmětné zástavby posoudit. K tomuto slouží také souhrnná technická zpráva, v níž projektant zpravidla výše uvedené skutečnosti uvede; tuto žalobci ovšem také nepředložili. Z předložených podkladů pouze vyplývá, že stavba je umístěna 26 cm od oplocení, není však zřejmé, zda toto umístění bylo zvoleno s ohledem na charakter zástavby a zda byly splněny další podmínky vyplývající z § 25 odst. 6 vyhl. č. 501/2006 Sb.

[6] K absenci stanoviska vlastníka infrastruktury NTV Cable s. r. o., soud konstatoval, že žalobci mohli požádat stavební úřad o prodloužení lhůty k doložení stanoviska. Navíc žalobci žádným způsobem neprokázali, že by o toto stanovisko (kvalifikovaným způsobem)

pokračování

požádali. Krajský soud dále neshledal důvodnou námitku týkající se označení stavby, kdy stavební úřad stavbu nazval „*dřevěná stavba na pozemku u RD č.p. X*“, čímž dle žalobců vzbudil domněnku, že se jedná o složitou stavbu. Krajský soud k tomuto odkázal na vymezení pojmu stavba v § 2 odst. 3 stavebního zákona, z něhož je zřejmé, že stavební úřad zvolil označení v souladu se stavebním zákonem. Závěrem krajský soud aproboval postup správních orgánů, jelikož žalobci byli řádně poučeni o náležitostech žádosti a byli opakovaně vyzváni k doplnění o přesně specifikované údaje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2014, č. j. 6 As 136/2013 - 56; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[7] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobci (dále jen „stěžovatelé“) kasační stížností z důvodů, které podřadili pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Krajský soud dle stěžovatele nesprávně vyložil smysl zásady legitimního očekávání a neaplikoval ji správně na posuzovanou věc. Stavební úřad v Napajedlech postupoval zcela odlišně než stavební úřad v Otrokovicích, který posuzoval obdobnou stavbu na sousedním pozemku u rodinného domu č.p. XB ve stejné obci (věc mu byla delegována z důvodu podjatosti). Jeho postup je také v rozporu se zásadou práv nabytých v dobré víře [§ 2 odst. 3 správního řádu]. Dle stěžovatelů nelze tuto skutečnost odbýt s odůvodněním, že se nejedná o porušení zásady legitimního očekávání, pokud jiný stavební úřad vykonává pravomoc odlišně, zejména jedná-li se o sousedící pozemky a správní orgány mají totožný nadřízený správní úřad. Stěžovatelé dodávají, že se v případě stavby u domu č.p. XB nejednalo pouze o stavbu domku, ale také o bazén, skleník a garáže; o všech těchto stavbách rozhodoval stavební úřad v Otrokovicích, který nevyžadoval doložení rozhodnutí o výjimce z odstupových vzdáleností. Vzhledem k neexistenci tohoto rozhodnutí je proto z logiky věci nemožné podložit tato tvrzení důkazy, což krajský soud opomenul. Z těchto důvodů stěžovatelé nepovažovali za nutné v řízení o dodatečném povolení stavby dokládat rozhodnutí o povolení výjimky. Stěžovatelé dále poukazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 As 21/2016 - 56, dle kterého je možné porušit zásadu legitimního očekávání a odchýlit se od určité praxe, avšak zásadně do budoucna, z racionálních důvodů a pro všechny případy, kterých se zavedená praxe dotýká.

[9] Další pochybení krajského soudu stěžovatelé shledali v nesprávném právním posouzení charakteru odstupových vzdáleností [§ 25 vyhl. č. 501/2006 Sb.]. Krajský soud i správní orgány zcela pominuly skutečnost, že posouzení, zda stavba spadá pod ustanovení § 25 odst. 5 či odst. 6 vyhl. č. 501/2006 Sb., může učinit pouze správní orgán na základě nashromážděných podkladů a vlastní činnosti. Stavební úřad v rámci řízení o odstranění stavby zajistil dokumentaci skutečného provedení stavby včetně fotodokumentace a stavby osobně prohlédl. Byl tak seznámen s umístěním stavby i stísněnými podmínkami pozemku. Stěžovatelé jsou proto názoru, že nebylo třeba, aby tyto skutečnosti tvrdili a prokazovali, neboť byly stavebnímu úřadu již známy.

[10] Stěžovatelé dále namítají, že požadavek na doložení stanovisek vlastníků technické infrastruktury je projevem přepjatého formalismu, neboť stavebnímu úřadu bylo z kontrolních prohlídek známo, že do posuzované stavby není přivedena voda, elektřina a nemohla tak jakkoli ovlivnit technickou infrastrukturu. Společnost NTV Cable

požadované stanovisko nevydala, ačkoli ji stěžovatele prostřednictvím e-mailové zprávy ze dne 26. 10. 2018 o poskytnutí stanoviska žádali. Stěžovatelé dále podotkli, že nebyli společností NTV Cable vyzváni k úhradě jakéhokoli poplatku, proto pokládají domněnky žalovaného, že stanovisko nebylo vydáno z důvodu neuhrazení správního poplatku, za zcela nedůvodné. Stěžovatelé mají proto za to, že se stali „obětí politického zadání“, kdy jim stanovisko nebylo poskytnuto účelově, neboť společnost NTV Cable je ve vlastnictví města Napajedla.

[11] Konečně stěžovatelé namítají, že rozsudek č. j. 6 As 136/2013 - 56, na nějž krajský soud odkázal, není přílehlavý pro posuzovanou věc, neboť se v daném případě jednalo o stavbu fotovoltaické elektrárny, která je mnohem náročnější stavbou než dětský domek. Stěžovatelé uzavírají, že krajský soud nevzal v potaz okolnosti projednávané případu a jednoduchost stavby a zaměřil se pouze striktně na doslovné znění zákona. K tomuto odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2007, č. j. 3 Ads 50/2006 - 29, dle něhož umožňuje-li zákon více výkladů, mají správní orgány povinnost zvolit takový, který zohledňuje širší souvislosti projednávaného případu.

[12] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí kasační stížnost a dodal, že kvůli nedostatečnému rozsahu projektové dokumentace a pochybnostem o osobě zpracovatele dokumentace, nebyl stavební úřad schopen žádost meritorně posoudit dle § 129 odst. 3 stavebního zákona. Za této situace je proto dle žalovaného zcela bezpředmětné, z jakého důvodu nebylo vydáno stanovisko společnosti NTV Cable, nebo že nebylo doloženo rozhodnutí o povolení výjimky z odstupových vzdáleností, jelikož již samotná žádost o dodatečné povolení nebyla úplná a nebylo proto možné případ věcně posoudit.

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda měl postup stavebního úřadu oporu v aplikované právní úpravě. Ačkoliv se v posuzovaném případě jedná o *jednoduchou stavbu*, není pochyb o tom, že je umístěna ve vzdálenosti 26 cm (tedy v těsné blízkosti) od hranic pozemků, a proto se jedná o stavbu, která pro své umístění vyžaduje územní rozhodnutí či územní souhlas [§ 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona *a contrario*]; těmi však posuzovaná stavba nedisponovala. Stavební úřad proto zahájil řízení o odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, které bylo následně přerušeno, protože stěžovatelé podali žádost o dodatečné povolení stavby dle § 129 odst. 2 stavebního zákona. Vzhledem k tomu, že se jedná o stavbu, jež vyžaduje jen územní rozhodnutí [jedná se o stavbu dle § 103 odst. 1 písm. e) bod 1 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 1. 2020], bylo povinností stěžovatelů předložit podklady pro žádost o vydání územního rozhodnutí; v řízení by se pak postupovalo přiměřeně, jako v územním řízení [§ 129 odst. 2 věta šestá a sedmá stavebního zákona]. Stěžovatelé tak byli povinni předložit podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí, mezi které mj. dle § 86 odst. 2 písm. e) stavebního zákona patří také dokumentace obsahující průvodní zprávu, souhrnnou technickou zprávu, situační výkresy, dokumentaci objektů a dokladovou část; náležitosti dokumentace jsou dále upraveny v § 1a a v Příloha č. 1

pokračování

k vyhlášce č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb (dále jen „vyhláška č. 499/2006 Sb.“). Stavební zákon a související předpisy neumožňují jakékoliv správní uvážení v rozsahu příloh, které budou k žádosti doloženy, neboť jsou stavebním zákonem taxativně stanoveny. Totožný závěr platí také v případě projektové dokumentace, jejíž obsah je upraven ve vyhlášce č. 499/2006 Sb. Lze proto shodně s krajským soudem uzavřít, že stavební úřad postupoval v intencích zákona a pro dodatečné povolení stavby vyžadoval podklady v souladu s právními předpisy, nikoli v neadekvátní míře, jak tvrdili stěžovatelé.

[16] Pokud se jedná o námitku odstupových vzdáleností, které byly dle stěžovatelů posouzeny podle § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., namísto odstavce 6, ani tu neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Krajský soud v odst. 30 odůvodnění svého rozsudku správně konstatoval, že tvrdí-li žadatel, že se jedná o takový charakter zástavby, který neumožňuje dodržování odstupových vzdáleností (z důvodu stísněných podmínek), musí tyto skutečnosti nejen *tvrdit*, ale také *doložit* zákonem požadované podklady (zejména úplnou projektovou dokumentaci), z nichž by tyto skutečnosti vyplývaly a stavební úřad by je mohl na základě těchto podkladů posoudit. V souzeném případě tak stěžovatelé neučinili, jelikož nebylo zřejmé, zda předloženou projektovou dokumentaci vypracovala autorizovaná osoba, absentovala souhrnná technická zpráva a v dokumentaci nebyly zakresleny hranice pozemků. Stavební úřad tak nedisponoval kompletními podklady, z nichž by stísněné podmínky na předmětném pozemku vyplývaly a na jejichž základě by si mohl udělat o poměrech na pozemku kvalifikovaný úsudek. Stavebnímu úřadu tak nezbylo, než vyžadovat po stěžovatelích doložení rozhodnutí o povolení výjimky z odstupových vzdáleností, jelikož stěžovatelé nesplnili svou zákonnou povinnost a nedoložili (ani na výzvu stavebního úřadu) veškeré zákonem požadované přílohy pro dodatečné povolení, z nichž by mohl stavební úřad dospět k závěru, že se skutečně jedná o situaci dle § 25 odst. 6 vyhl. č. 501/2006 Sb. V této souvislosti je pak zcela bezpředmětné, zda si stavební úřad v řízení o odstranění stavby sám opatřil dokumentaci skutečného provedení stavby, jelikož tato není projektovou dokumentací, jež je vyžadována pro umístění stavby (dokumentace skutečného provedení stavby je upravena v Příloze č. 14 vyhlášky č. 499/2006 Sb.). Ani tuto námitku tedy neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou.

[17] Pokud jde o tvrzení stěžovatelů týkající se nerovného zacházení, tedy porušení zásady jejich legitimního očekávání, je vhodné nejprve uvést, že zásada legitimního očekávání je zakotvena v § 2 odst. 4 správního řádu, podle něhož *správní orgán dbá, [...] aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.* Otázkou správní praxe zakládající legitimní očekávání se zabýval rozšířený senát tohoto soudu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, č. 1915/2009 Sb. NSS, v němž vysvětlil, že „*správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Jen taková správní praxe je doplněním psaného práva a je způsobilá modifikovat pravidla obsažená v právní normě. Správní praxi zakládající legitimní očekávání lze změnit, pokud je taková změna činěna do budoucna, dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit a je řádně odůvodněna závažnými okolnostmi. Libovolná (svévolná) změna výkladu právních předpisů směřující k tíži adresátů není přípustná. Za racionální (nikoli svévolnou) změnu správní praxe lze přitom s přihlédnutím ke konkrétním*

okolnostem považovat změnu interpretovaného zákona, změnu zákonů souvisejících s interpretovaným předpisem (systematický výklad) a změnu skutečností rozhodných pro interpretaci zákona (teleologický výklad)“ (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2022, č. j. 3 Afs 296/2021 - 45 a také nálezh Ústavního soudu ze dne 19. 3. 2009, sp. zn. III. ÚS 2822/07; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na nalus.usoud.cz). Legitimní očekávání však nezakládá postup správních orgánů, který není v souladu se zákonem, jak Nejvyšší správní soud zdůraznil v rozsudku ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 As 155/2015 - 35, č. 3444/2016 Sb. NSS: „Účastník řízení se však nepochybně před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem. To znamená, že se nemůže domáhat, aby správní orgán nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou správní praxi, i když nebyla relevantně napadena či jinými mechanismy uvedena do souladu se zákonem, ale může se domáhat pouze, aby správní orgán dodržoval takovou správní praxi, která se pohybuje v mezích prostoru pro uvážení, jenž je mu zákonem dán.“ (zvýraznění doplněno).

[18] Z toho, co bylo uvedeno výše, je zřejmé, že stavební úřad v Napajedlech postupoval v řízení o dodatečném povolení stavby v souladu s požadavky tehdy účinné právní úpravy. Namítají-li stěžovatelé, že byli v této souvislosti podrobeni jinému zacházení, oproti jiným osobám ve srovnatelné situaci, je nutno především upozornit, že zcela přehlíží (a tudíž nikterak nerozporují) tvrzení žalovaného uvedené v prvním odstavci na str. 6 odůvodnění jeho rozhodnutí, kde poukázal na obdobný případ vlastníka nemovitosti v blízkém sousedství nemovitostí stěžovatelů, po kterém bylo v řízení o dodatečném povolení stavby požadováno předložení stejných podkladů, včetně rozhodnutí o povolení výjimky z § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. jako tomu bylo u stěžovatelů. Stavební úřad v Napajedlech tedy *při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů* postupoval plně v souladu s požadavky § 2 odst. 4 správního řádu. Pokud jde o stěžovateli odkazovaný případ vlastníků domu č. p. XB, zde krajský soud správně akcentoval fakt, že v uvedeném případě bylo řízení o dodatečném povolení stavby vedeno před jiným stavebním úřadem (v Otrokovicích). Nelze tedy po stavebním úřadu v Napajedlech požadovat, aby při svém rozhodování postupoval v souladu s tím, jak v obdobných případech postupoval jiný správní orgán, a to v kontextu výše konstatovaného závěru, že postup stavebního úřadu v Napajedlech byl v souladu s požadavky stavebního zákona a prováděcích předpisů. Pouze pro úplnost lze dodat, že podle (stěžovateli nevyvráceného) tvrzení žalovaného i stavební úřad v Otrokovicích požadoval po účastnících řízení předložení obdobných podkladů, jako v případě stěžovatelů, nepožadoval pouze předložení rozhodnutí o výjimce. Důvody, pro které toto rozhodnutí nebylo požadováno, nepřísluší soudům v řízení, které bylo vedeno o žádosti stěžovatelů, posuzovat.

[19] K domněnkám týkajícím se politického vlivu na vydání stanoviska NTV Cable, kasační soud uvádí, že se jedná o ničím nepodložená tvrzení, která navíc stěžovatelé poprvé uvedli až v kasační stížnosti; jedná se tak o argumentaci nepřípustnou dle § 104 odst. 4 s. ř. s. Lze pouze dodat, že povinnost doložit stanoviska vlastníků infrastruktury k žádosti o územní rozhodnutí není výrazem přepjatého formalismu, neboť vyplývá z již výše citovaného ustanovení § 86 odst. 2 písm. c) stavebního zákona. V této souvislosti je zcela bezpředmětné, zda je stavba připojena na inženýrské síť či nikoli. Stanovisko správce sítí není vyžadováno pouze z důvodu zjištění podmínek napojení stavby na technickou

pokračování

infrastrukturu, ale také kvůli možnému dotčení ochranných a bezpečnostních pásem, zejména v souvislosti s výkopovými pracemi apod.

[20] Důvodnou neshledal Nejvyšší správní soud ani namítanou nepřiléhavost odkazu krajského soudu na názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 136/2013 - 56. Krajský soud na tento rozsudek odkázal v souvislosti s podmínkami pro zastavení řízení pro neodstranění vad žádosti dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Dle tohoto rozsudku je podstatné, že řízení je možné zastavit pro neodstranění vad pouze tehdy, pokud předcházející výzva k doplnění náležitostí byla formulována natolik určitě a srozumitelně, aby z ní žadatel mohl zjistit, zda listiny přiložené k žádosti jsou dostatečné. Je tedy zcela bezpředmětné, jaké stavby se daný rozsudek týkal, neboť krajský soud na něj odkázal pouze pro podložení svých závěrů ohledně správnosti procesního postupu a srozumitelnosti předcházejících výzev stavebního úřadu k odstranění nedostatků žádosti, nikoli z důvodu podobnosti předmětu řízení a posuzovaných staveb.

[21] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost shledal nedůvodnou a postupem dle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jí proto zamítl.

[22] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelé byli v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšní, právo na náhradu nákladů řízení jim nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného – nebylo v jeho případě prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady převyšující rámec jeho úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 3. srpna 2023

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu